

А В ТИХ ЛІТАХ — І СОНЦЕ, І ДОЩІ

Миколу Івановича ПОЛІЩУКА, мабуть, не потрібно зайвий раз представляти жителям нашого району. Його знають добре: і як досвідченого керівника агрофірми «Мир», і як голову ради сільгосппідприємств області, і як депутата обласної ради, і як заслуженого працівника сільського господарства України, і просто як людину. Безсумнівно, талант Поліщука, як організатора, фахівця, розкрився не сьогодні і не вчора. Пройшли довгі роки до визнання і поваги людей, роки, в яких воєдино злилися і досвід, і грамотність, і тонке економічне відчуття нової хвилі, а, якщо вірніше, — урагану ринкових відносин. Він вистояв і в цій стихії.

... 20 років тому Микола Іванович очолив тодішній колгосп ім. Горького. А до цього був і економістом колгоспу «Горинь», старшим економістом Гощанського управління сільського господарства, головним бухгалтером колгоспу ім. Б. Хмельницького, головою виконкому Посягівської сільської ради, заступником голови правління колгоспу ім. Димитрова.

А іще перед цим він, сержант Поліщук, два роки був на війні. Механік-водій ЗСУ-24 прикривав небо Єгипту від Ізраїльських та американських винищувачів. Смерть друзів він бачив на власні очі... Та й, мабуть, мало хто знає, що в М.І.Поліщука, як у воїна-Інтернаціоналіста, є й бойові нагороди. Правда, тривалий час про них не дозволялося говорити.

Чи була фатальною цифра 33? Саме в стільки років Микола Іванович очолив чудницьке господарство, яке мало мільйонні збитки...

— І все ж, Миколо Івановичу, якщо не секрет, як вам вдалося вистояти в цей нелегкий період? Багато господарств району впали на коліна, омертвіли тваринницькі ферми, запустили поля, розтягують по частинах все, що можна потягнути. У вас же, як я проаналізував, все навпаки: у 1981-му валовий збір зернових становив 1500 тонн, в 1991-му — 2200, 2001-му — 3300 тонн; цукрових буряків у фізичній вазі — відповідно 6800, 8000, більше 10000 тонн; кількість поголів'я ВРХ — 1347, 1800, 2000 голів. Плюс до того, в 1981 році було 58 коней, в 2001-му — 150, поголів'я свиней — відповідно 260 і 1000. До того ж на свої плечі ви взяли й збанкрутіле птахопідприємство, яке сьогодні дає прибутки, хоч дехто говорить, що кури вас заклюють...

— Справді, просто і нелегко все було. А вистояти зуміли тому, що переконали людей в необхідності збереження колективного господарства, техніки, матеріальної бази і коштів. І ще вважаю, що збереглися трудова дисципліна, оплата праці. Чи було легко? Ні. Особливо на початковій стадії демократії. А зараз йдемо до того, що людина повинна не одержувати заробітну плату, а заробляти її. Тому протягом багатьох років у нас розроблені відповідні умови. Якщо в 2000 році ми ставили за мету виконання виробничої програми по підрозділах і індивідуально підходили до кожного працюючого, додатково за успішне виконання завдань давали 1000 гривень, то в 2001 році ця сума становила 1500 гривень, а в 2002-му збільшилася до 2000 грн. при умові виконання виробничого завдання, дотримання трудової дисципліни, економії ресурсів.

— Пробачте, мова йде про оплату в «чистих» грошах чи натуроплату?

— В грошах. Ось, скажімо, я планував довести поголів'я свиней до цифри 1000. Обумовили, що якщо доб'ємося цього, то свинарка, головний зоотехнік, ветлікар, завфермою одержать премію — по 10 поросят. Кілька років не змогли досягти цього і переконати людей. В минулому році перейшли запланований ру-

біж. Більше 1000 голів молодняка вже продали людям. А ті, хто чесно заробив по 10 поросят, їх незабаром одержать. Почекаємо зборів. На 2002 рік ставимо вже більше завдання — виростити не 1000, а півтори тисячі свиней. І згадану категорію працівників преміюватимемо не десятком свиней кожному, а по 15. Хай люди заробляють, хай мають. Це вигідно всім. І це реальне завдання.

Тепер про доярок. Вони також знають умови. Якщо не буде порушень і виконань завдання, то в кінці року додатково одержать 2000 грн. Якщо ж доярка (скажімо, в неї 40 корів) збереже від кожної корови 40 телят, то ще додатково вона одержує 5 телят місячного віку. Крім того, за своєчасне осіменіння в перший і допустимо другий період приходу в охоту, знову ж таки премія по 50 грн. за кожну корову. Тобто, ще 2000 грн.

— Це щось дуже багато, Миколо Івановичу...

— Так, це дуже багато. Але я даю можливість людям заробити: і дояркам, і свинаркам, і телятницям, і механізаторам. Ось, скажімо, за ремонт комбайна КСК-100 ми платимо комбайнеру 1000 грн. Будь ласка, одержуй. Але після того, як комбайн наб'є 1,5 - 2 тис. тонн зеленої маси. Одержуй тисячу гривень і 50 коп. за кожну тонну маси. В день механізатор може заробити від 150 до 200 грн. До того ж, якщо він виконує денну норму, то ми ще даємо премію — мішок муки і по півкілограма зерна за 1 тонну зеленої маси. Якщо він «набив» 400 тонн зеленої маси, то додатково одержує 2 цнт зерна і мішок муки. Це, повторюю, за день. Так у всьому світі. За сезон ти можеш заробити стільки, щоб рік прогудувати сім'ю.

— Давайте відійдемо від виробничої теми. Історія підтвердила, що майже все, коли не все, залежить від однієї людини, від особистості. І я від багатьох чув у вашому господарстві, що якби не Поліщук, то на когось іншого важко покластися, і чи був би «Мир» «Миром», якби не ви. Просте запитання — чи є у вас час для відпочинку?

— На жаль, його не вистачає. За ці

20 років роботи, якщо я був у відпустці три рази, то у зв'язку з критичним станом здоров'я. Навіть зараз, коли перебуваю у лікарні, то зранку обов'язково провжджу наряд... Болить душа за господарство. Чесно скажу, важко працювати в нинішніх умовах. Але, повірте, як керівник, я відповідальний за долю людей. І дякую їм за те, що повірили в мене, не похитнулися.

— Знаючи ваше хліборобське коріння, просту селянську сім'ю віддаленого хутора і непростий ваш шлях у житті, скажіть, яку дорогу обрали ваші діти?

— Я завжди хотів, щоб мої сини Віталій і Микола були зі мною, щоб я міг їм дещо передати зі свого досвіду. Але сьогоднішня молодь по-іншому дивиться на життя. Один має фах економіста, інший — інженера. Але допомогли мені створити своєрідний підрозділ типу МТС, допомагають придбанням «Кіровців», запчастин до них, людьми, кадрами...

— Від людей чув, що хоч Микола Іванович і керівник солідного господарства, але не цурається і свого підсобного. І в цьому йому великою підмогою є дружина Любов Іпатівна.

— Так, дружина йде зі мною по життю як хазяйка, економіст, подруга. Вона теж не панського роду, як і я. Тому без підсобного господарства — курей, качок, свиней, іншої живності — свого життя не уявляємо. Маємо ще й дві корови і щороку здаємо від них до 5 тис. літрів молока. За морока... Але це в крові селянина.

— Багато теплих слів чув про вас як про благодійника. Зокрема, головний пікар району В.М.Рудюк говорить про те, що ви чимало допомагаєте районній лікарні, духовних осіб, яким ви посприяли у будівництві культових споруд і їх облаштуванні. Зведені в Красносіллі, Виткові, Чудниці три каплички. А чудничани взагалі вважають місце, де побудована капличка і де стоїть меморіал воїнам різних поколінь, святом. Без вашої участі цього не було б.

Присміні слова кажуть і про соціальну сферу, благоустрій сіл, які змінили

своє обличчя, про газифікацію, будівництво. Практично це революційні перетворення...

— А ми і далі все це продовжуємо. Стараємося вкладати кошти у розширення будівництва, соціальну сферу. На сьогодні нитка газопроводу сягає 17 кілометрів, але вона продовжується. Проводимо водопровід у Андрусіві. Особливу увагу приділяємо дорогам, цим важливим життєвим артеріям. Введено в дію нові господарські приміщення в агрофірмі. На черзі будівництво Красносільської школи. Врешті, чимало потрібно зробити.

— Миколо Івановичу! Люди багато знають про вашу діяльність як депутата обласної ради. Згадаймо лише ті роки, коли довелося витримати нелегкий бій за екологію, за те, щоб побудувати греблю у Воскодавах. В епіцентрі цих подій були ви.

— Ох і довелося походити по кабінетах і в Рівному, і Києві, доводити, переконувати і добитися свого! Зрештою, мабуть, якби не трудові досягнення господарства та не мандат депутата обласної ради, то ще довго ця проблема була б у загоні. Але, як бачите, все вирішилося позитивно.

Я є заступником голови комісії з питань агропромислового комплексу обласної ради. Тому доводиться чимало працювати із захисту села. Скажімо, мною ініційовано списання боргів за електроенергію сільськогосподарським виробникам всіх форм власності. Вдалося вирішити питання по бюджетній позиції, яку не змогли повернути господарства державі, сприяти завершенню будівництва шкіл в Рясниках та Ілліні.

При підготовці проекту Земельного кодексу мене запросили у Верховну Раду України, до речі, одного із західного регіону, для його обговорення. Моє слово і там почули...

— Ви знову є кандидатом у депутати обласної ради?

— Так. І ось чому. Щоб відстоювати там позицію села і селянина, вирішувати нагальні проблеми. Скажімо, підтримати поліські господарства, які необхідно дотувати, сформувати ринок сільськогосподарської продукції для людей, щоб вони змогли її вигідно продати.

Нам потрібно підтримати культуру, а не знищувати її. Хотів би, щоб такі народні аматорські хори, як знамениті наші чудницькі "Барви", народний духовий оркестр, були в кожному колективі. Нам потрібно більше уваги приділити духовності. Ціла низка невирішених проблем.

Команда, в якій я балотуюсь в обласну раду, сильна, і я вірю у її боєздатність. Якщо у радах всіх рівнів буде більшість аграріїв, то ми зможемо змінити на краще долю селян, як кажуть, йтимемо єдиним фронтом у наступ. Тобто, справді, за єдину Україну, над якою було б завжди сине небо, а на землі — дорідне жовте колосся.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Євген ЛАНОВЕЦЬ.